

SECTION: PSYCHOLOGICAL CONSULTING AND PSYCHOTHERAPY
РОЗДІЛ: ПСИХОЛОГІЧНЕ КОНСУЛЬТУВАННЯ ТА ПСИХОТЕРАПІЯ

UDK 159.98:615.851
DOI 10.26565/2410-1249-2023-19-04

ОСОБЛИВОСТІ СТРУКТУРНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ІДЕНТИЧНОСТІ МЕЖОВОЇ ОСОБИСТОСТІ[†]

Кочарян О.С.

Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна

м. Свободи, 4, м. Харків, 61022, Україна

E-mail: kocharian55@gmail.com, <https://orcid.org/0000-0001-8998-3370>

Барінова Н.В.

Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна

м. Свободи, 4, м. Харків, 61022, Україна

E-mail: barinova.n2310@gmail.com, <https://orcid.org/0000-0001-5103-0611>

Статтю присвячено аналізу особливостей структурної організації особистостей, які організовані межово. На психотерапевтичному прийомі сьогодні межово організовані особи становлять значну частку. Наведені дані вказують, що частка таких осіб у популяції може досягати 25%, а на прийомі психотерапевта, як мінімум, вдвічі більше. Тому знати особливості цих особистостей корисно і є основою проведення успішної психотерапії. Особистісну ідентичність межових особистостей описують як дифузну: нестабільність і мінливість уявлень про себе і світ, цінностей, цілей, бажань, неузгоджену та суперечливу поведінку, пов'язану з актуалізацією різних «відщеплених» частин їхньої ідентичності. Ще однією важливою рисою таких людей є поляризація – «чорно-біле» сприйняття, коли він сприймає себе та інших або лише як «хороших», або лише як «поганих»: вони не в змозі сприйняти себе та інших у єдності поганого та доброго. Їх світ може або стабільно розщепитися на погані і добрі об'єкти, або одні й ті самі об'єкти в один час є лише добрими, а в інший – лише нестерпними. Такі люди не мають стійкої та артикулованої я-концепції, не знають чого хочуть, чого прагнуть, переживаючи всередині «порожнечу», що не заповнюється. Це може у тому, що вони можуть визначитися у професійних інтересах, сферах зайнятості, виборі партнера тощо. Разом про те, у літературі відсутня опис конкретних феноменів організації ідентичності особи з межовою організацією. Ми використовували метод випадку як такий, що описує індивідуальну особливість структурної організації ідентичності. У результаті було виявлено специфічні особливості особистісної ідентичності межово організованих особистостей: его-дистонність деяких частин ідентичності; недостатня їх артикульованість; їх ірраціональна організація на кшталт таємниці та чаклунства; поляризація та контрарність частин ідентичності; їх фантазії, що йдуть від деяких частин ідентичності, не можуть бути втілені в реальність; частини ідентичності існують у різних хронологічних просторах, що позбавляє їхньої можливості комунікування та внутрішнього діалогу; самі частини ідентичності внутрішньо неоднорідні, суперечливі, інконсистентні; ідентичність характеризується наявністю деяких «закритих» частин, які внутрішньо негативно конотовані (соромом, страхом тощо) та не мають можливостей для прояву.

Ключові слова: *межова організація особистості, особистісна ідентичність, інтерпретація сновидінь, межовий розлад особистості*

Теоретичний фон. В даний час у психотерапевтичній практиці існує розрив між, з одного боку, потребою клієнтів у швидкій допомозі, яка більш адекватна для редукції симптоматичних маніфестацій, і, з іншого боку, рівнем їхньої особистісної організації (ЛО), для корекції якої потрібна досить тривала терапія (McWilliams, 2020). Йдеться про межову особистісну організацію (ПЛО), яка пов'язана з наявністю структурних дефіцитів: порушень біфокальної організації его-сфери, его-ідентичності, емоційної саморегуляції, захисних утворень, змішування темпоральних просторів особистості (минулого та сьогодення, постійний «день бабака») та т. п. Н. МакВільямс (2020) описала 12 здібностей, наявність та розвиненість яких визначають рівень організації особистості.

Психотерапевтична робота з ПОЛ значною мірою відрізняється від роботи з невротично організованою

особистістю (НОЛ). НЗЛ будується навколо психотравми (як правило, інфантильної), а межова навколо внутрішнього дефіциту (Кочарян, 2021). Метафора роботи наступна: при невротичній організації будинок цілий, тільки в якійсь кімнаті бруд, розбиті шибки, розкидані меблі, розлита вода тощо. (Травма та її результати), загалом там без прибирання жити не можна. Люди по-різному обходяться з цією кімнатою: хтось прибирає, присвячує цьому заняття багато часу і внутрішніх зусиль, хтось, навпаки, закриває «брудну» кімнату на замок і там ні сам не живе, ні інших не пускає. Таке позбавлення цілої кімнати дуже ускладнює життя; ПДЛОГА, навпаки, має неправильний будинок, в якому несучі стіни і опори зміщені, тому спостерігаються тріщини по стінах і стелі (дефіцит). Завдання полягає не в тому, щоб усунути кімнату,

[†] **How to cite:** Kocharian, A., Barinova, N. (2023). Features of the structural organization of the identity of the borderline personality, *Psychological Counseling and Psychotherapy*, (19), 29-32. <https://doi.org/10.26565/2410-1249-2023-19-04> (in Ukrainian)

Як цитувати: Кочарян О.С., Барінова Н.В. (2023). Особливості структурної організації ідентичності межової особистості, *Психологічне консультування і психотерапія*, (19), 29-32. <https://doi.org/10.26565/2410-1249-2023-19-04>

© Кочарян О.С., Барінова Н.В., 2023

навіть якщо там є бруд, а зміцнити конструкцію. Навіть глибоке та серйозне прибирання не вирішує головну проблему – наявність дефіцитів структурної організації особистості.

Кількість клієнтів із МОО на психотерапевтичному прийомі зростає. Є тенденція ототожнювати поняття МОО та межовий розлад особистості, маючи на увазі, що між ними суто кількісна різниця, пов'язана з більш вираженою травматизацією людей із МРО. Згідно з М. Малером (Mahler, 2000), ця травма трапляється з 1,5 років до 3х (стадія «сепарації-індивідуації»). Про тяжкість такої травми свідчать тяжкі ранні спогади таких людей, у яких вони переживали покинутість, смуток, тугу, почуття самотності та непотрібності. Пацієнти з МРО серед дорослого населення становлять від 1% (Samuels, 2002, Torgersen, 2001) до 5,9% (Grant, 2008), але це лише 10-25% тих людей, які мають МОО (Kreisman, 2021). Дж. Крейсман, Х. Страус (2021) відзначають, що особи з МРО менш функціональні, ніж люди з ПОЛ. Таким чином, до 24% дорослих у популяції мають ознаки МОО. На психотерапевтичному прийомі останніми роками ця цифра як мінімум подвоюється. Це означає, що терапевтична стратегія переважно має бути підтримуючою, спрямованою формування особистісного потенціалу – тих 12-ти здібностей, які описані М. МакВільямс.

Проблема ідентичності осіб із МОО Особи з МОО характеризуються дифузною ідентичністю, що маніфестується нестабільністю та мінливістю уявлень про себе та світ, цінностей, цілей, бажань, неузгодженою та суперечливою поведінкою, пов'язаною з актуалізацією різних «відщеплених» частин їх ідентичності. Ще однією важливою рисою таких людей є поляризація - «чорно-біле» сприйняття, коли він сприймає себе та інших або лише як «хороших», або лише як «поганих»: вони не в змозі сприйняти себе та інших у єдності поганого та доброго. Їх світ може або стабільно розщепитися на погані і добрі об'єкти, або одні й ті самі об'єкти в один час є лише добрими, а в інший – лише нестерпними. Такі люди не мають стійкої та артикульованої я-концепції, не знають чого хочуть, чого прагнуть, переживаючи всередині «порожнечу», що не заповнюється. Це може у тому, що вони можуть визначитися у професійних інтересах, сферах зайнятості, виборі партнера тощо.

Разом про те, у літературі відсутня опис конкретних феноменів організації ідентичності особистості з межовою організацією. Ми використовували метод випадку як такий, що описує індивідуальну особливість структурної організації ідентичності.

Опис клінічного випадку. Клієнтка І.Ж., 35 років, одружена, має 5-річну дочку. Скаржить на погані стосунки з чоловіком, що у його присутності вона не може бути собою. Він правильний, стабільний, мені постійно з ним нічого "не можна", і йому "нічого не потрібно" - ні друзів, ні поїздок, ні цікавих занять". Секс мені хочеться, але не з ним - не відчуваю себе прийнятною ним, не відчуваю себе жінкою. За її словами, «мене з ним тримає комфорт та чоловіча підтримка». Раніше з усіх відносин, коли ставало

нудно, вона йшла сама, зараз вона не може собі цього дозволити. Вона каже, що не йде на близькість. Її версія: «коли я поводитися як дівчинка, голубилася до тата, мама дивилася на мене із засудженням. Він на мене дивився з любов'ю та прийняттям. Мамин погляд відганяв мене від нього, а потім і від чоловіків – я не маю на них права». Мати засуджувала батька за слабкість, за те, що спрямовувала його та керувала ним. У сновидіннях проявляються різні «відщеплені» частини ідентичності. У першому сні: «Ніч. Ми з чоловіком стоїмо на сходах у приміщенні, маємо пройти до іншого приміщення. Чоловік іде донизу – не туди, а я, ухилившись від ліхтарика охоронця, не хочу бути поміченою і падаю у воду. Страх, що поміять, води не боюся»; у другому сні: «Я у близьні. Із чоловіком та дітьми йдемо в терми. У мене менструальна кров. У басейні мене краде знайомий чоловік, і у нас із ним близькість. Крові немає. Цей чоловік пропадає, але з'являється хлопчик (мій не мій?); у третьому сні: «Жінка старша за мене з короткою стрижкою вільною ходюю входить зал, охоронці її пропускають. Вона йде сходами вниз, я спускаюся за нею. Вона випиває алкоголь, а поряд із нею гарний чоловік. Він підтримує в ній цю свободу та легкість. Вона мені неприємна». Таким чином, у першому сновидінні йде відмова від чоловіка, йде в Жіноче, сексуальне (Вода), обминаючи охоронця (інстанцію совісті). У другому сновидінні вона йде до чоловіка, але перетворює його на дитину, синочка. У третьому сновидінні вона засуджує своє Жіноче - «Вона (ця жінка) без стрижня, без каркасу. Стати безкаркасною – це коли закохаюся та підкорююся чоловікові, а потім до нього маю запитання – він не такий. Я не можу прийняти ні себе, ні його». Проблема клієнтки полягає в тому, що не готова до близькості до чоловіка. В основі такої проблеми лежать її стосунки з матір'ю. І, здавалося б, травматична природа її нездатності бути з чоловіком виявляється понятною. Квінтесенція її нарративу: «Я, як маленька дівчинка, почувалася неприйнятною мамою і не зрозуміла нею». Тому слід опрацювати її стосунки з матір'ю – головне сепаруватися від неї. Вона начебто йде цим шляхом, стала понад опозиційною по відношенню до матері, кішкою, яка гуляє сама по собі, відстоюючи свої інтереси. Це стосується не тільки матері, а й усіх близьких: «Я живу в шлюбі, але є моє особисте життя».

Далі вона каже, що в мені є те, що потрібно прийняти в собі. Воно неправильне». Потрібно бути корисною іншому, щоб бути потрібною, а тому треба бути не собою: «Я живу, але я не живу, не присутній у своєму житті, не розумію, як бути присутнім... Я мешкаю, але не присутній». Вона відчуває, що в ній є якась її ідентичність, яка не має права на життя. Її ідентичність розпадається на дві частини: 1) сильна, діяльна - "мамина частина", яка не дає місця іншій частині, перекриває її; 2) слабка частина – «батькова частина». У цій частині кохання, тепло, прийняття, слабкість. Вона пам'ятає, що мама завжди говорила: «Не лежи, вставай, не нудьги, будь активною, не будь батьком». Батько давно серйозно хворий (діабет, видалено дві ноги). Тому бути такий як батько – це бути хворий: «Я не хочу вмирати від хвороб, лінуватися, хворіти, закритися у чотирьох стінах, як

тато». Виникає внутрішня проблема прийняти та захистити свою «слабку» частину. «Тато любив усередині, а зовні ляжав (емоційний, запальний), мама любила зовні. Тато і родичі по батькові любили мене, а по мамі – переробляли мене». Далі "слабка", батьківська частина ідентичності негативно конотується словом "темрява", ця частина "ніби не може стати світлою". Але материнська частина – це «ілюзія світла»: «коли я пускаю туди світло, вона йде. Світло – це йога, медитація, афірмація». Ця частина – активна, яка контролює. «Темна частина виходить, коли я вимикаюся. Це відбувається тоді, коли беруть відповідальність замість мене». І далі йде вказівка, що ця «темна» частина егодистона: «Це не ти, це - в тобі». Більше того, про цю частину клієнт «знає», але вона погано артикульована, що виявилось у казці, яку написала клієнтка.

Казка. «Будинок гарний, великий. Скрізь чари. У підвалі будинку хтось мешкає. У підвалі той хтось ховається, коли до нього намагаються підійти. Цей хтось (щось) ховається в картинах, хоче, щоб його помітили (як цятка). Під дахом кімната з одним дзеркалом, яке закрито тканиною. Хлопчик і дівчинка знімають тканину і вступають у дзеркало. Там пусто. У кутку вони побачили маленьку темну цятку, ніби дитина 2-3 років. Це дівчинка, яка грає та не бачить дітей. До неї треба приходити, щоб вона побачила дітей. Для неї не існує світу, їй немає місця у цьому світі». Далі ця частина каже дітям: «Хіба я вам потрібна? Я спостерігач. Мені не потрібно спілкуватися з людьми».

Клієнтка описує цю частину ідентичності, як: «темна цятка», «маленька істота», «маленька дівчинка», «вона» (позбавляючи статі), як щось **чарівне, таємне, ірраціональне**.

Зрозуміло, що стратегія роботи полягає в тому, щоб йти та знайомитися з цією частиною ідентичності. Далі вона дала ім'я цієї частини - "батьківщина кися". Вона грайлива, радісна, красива, але тривожна і дивна – «будь-якої миті тато на неї міг накричати, а мама – засудити». Складається таке враження, що клієнтка завжди знаходиться в «світлій» маминій частині ідентичності, мріє про «темну» татову частину, але їй, як каже сама клієнтка, «немає місця в цьому світі», вона навіть не може заявити про своє бажання, "їй треба навчитися говорити". Клієнтка може раптом потрапити до цієї частини ідентичності, на якийсь час її егодентифікувати. Такі спонтанні переходи, **поляризація та контрарність** частин ідентичності специфічні для людей із ПОЛ. Їхні **фантазії принципово не можуть бути реалізовані**: як тільки вони починають набувати рис реальності, вони руйнуються – бажаний сильний і впевнений чоловік (фантазія) або трансформується в «слабака» («як я раніше цього не помічала»), або в «гвалтівника» («ось він який виявляється»). Реально існує два полюси: 1) полюс «самотність, сила, холодність, "олов'яний солдатик", все сама" versus 2) полюс "слабкість, теплота, близькість, грайливість, радість". Цей другий полюс фантазійний, іноді проникає в реальність, але швидко згасає.

Цей другий полюс має право бути в дитинстві: «За мною була стіна у вигляді брата та тата. Я себе Коваленка (умовне прізвище її чоловіка) не бачу, не існую, мене там немає справжнього, я втратила себе».

Таким чином, ці полюси (частини) ідентичності існують у різних хронологічних просторах – перший у просторі сьогодення, другий – минулого. Фактично вони не можуть бути навіть одночасно – вони не можуть сперечатися, не можуть комунікувати, вони змінюють один одного, не залишаючи місця для їх інтеграції.

Далі у низці сновидінь ця «дитяча», «батьківщина» частина ідентичності наповнюється новим змістом. В одному з них вона запросила на свій день народження незнайомих жінок, і почувала себе гірше за них, «недо», «вони поїли і пішли, не заплативши за себе і нічого не подарували мені». Інакше, «я не така, як інші жінки, я недо». І чоловік не готовий платити. В іншому сні вона бачить своїх дітей (не з реальності) у візку: вони маленькі та хворі. Хлопчик рве піною, вмирає, а дівчинка раптом встає з коляски, стає дорослою, дуже гарною, вульгарно одягненою та вульгарною. У дитинстві у неї відзначалися статеворольові девіації, вона почувала себе «хлопчиком» (пацаном у спідниці), була з татом і братом. Нині цей хлопчик помирає – йому немає місця. Дівчинка ж перетворилася на вульгарну дівчину, за неї соромно, і для неї теж немає місця. У третьому сні вона бачить «себе п'яною, алкоголічкою, яка не розуміє, готовою робити гидоти. Але чоловік поруч (поєднує зовнішність різних моїх чоловіків) намагається захищати мене, знімає з мене почуття, каже, що я не п'яна, що він може бути п'яним, але не я». Та частина ідентичності (жіноча), про яку вона мріє, сповнена, з одного боку, соромом (вона красива, але пішла, брудна, п'яна), а, з іншого, - почуттям «недо». Ця частина, в такий спосіб, **внутрішньо неоднорідна, суперечлива, інконсистентна**.

В одному зі сновидінь вона знаходиться поряд з чоловіком, який вибирає не її, а принцесу – я думала, що я з ним. А він хоче принцесу. Я – не вона».

Вона має фантазії щодо покращення ситуації. Для того, щоб стало краще, потрібно вирости: або народити ще одну дитину (прийняти свою жіночу), або піти на роботу (стати дорослою і відповідати за себе), або бути поруч із сильним чоловіком (як індикатором своєї значущості як жінки). «Якщо поряд буде сильний чоловік – стану бажаною, знайду себе».

У її сновидіннях постійно чергуються різні ідентифікаційні частини: наприклад, в одному зі сновидінь вона була на закритій території з хлопцями-друзями. А за парканом гарна жінка, і там її дочка. Вона відчувається автентичною з пацанами, як дружба. «Щойно я починаю відчувати закоханість, я стаю слабкою і вразливою. Тоді більше бачу красивих жінок і менше подобаюся собі». Тому відхід у «Жіноче» (а це нова частина її ідентичності) утруднений. В одному з снів вона намагається чоловікові показати, що має доступ до чоловічих чатів, але не може туди зайти – їй уже не бути з чоловіками, як з друзями. В іншому сні - вона ходить серед красивих жінок, але відчувається не на місці, чужий. Ще в одному сновидінні вона сидить на колінах у чоловіка, поряд із яким сидить дружина. Вона каже, що це ж ненормально. Ідея трикутника в даному випадку відображає наявність емоційного інцесту, елементи якого були раніше у сновидінні, де вона була п'яною.

П'яною все можна (Wirtz, 1989). У багатьох сновидіннях жінки чоловіків ревнують їх до неї, а "я не бачу сенсу в ревності - вони гарні". В одному зі

сновидінь дівчині 16 років подобається хлопець, який старший за неї, і він перебуває у стосунках, а вона якась хвора, неврівноважена та закохана в красивих та недоступних чоловіків. Ця ідея підліткової залученості у відносини виявилася і в наступному сновидінні: «Варта купа красивих чоловіків, а я їду велосипедом. Мені подобається на ньому їздити, але страшно, що будь-якої миті вдарить блискавка» (Мабуть, удар блискавки – це символізація коїтусу, оскільки жодних ознак блискавки уві сні немає – ні дощу, ні грози, ні грому).

Вона почувається вже підлітком (раніше дитина, «пляма», «воно»), що свідчить про те, що деякі частини ідентичності закриті, ніби вони знаходяться в якійсь кімнаті будинку (особистість – це будинок) під амбарним замком. Це «Жіноче» (підліткове) дуже нестійке: «Я можу спілкуватися з чоловіками не на жіночому рівні, а на дружньому. Дружба має сексуальний підтекст. Я ж не можу відчувати сексуальний потяг до своїх друзів. Якщо я закохана, то дружу». І відразу вона повертається до жіночих бажань – «Я маленьке щеня, яке мріє, що його візьмуть... Я й зараз продовжую шукати такого чоловіка». Її ставлення до чоловіків і до свого Жіночого описується жіночим сценарієм із казки «Царівна-жаба» - вона не може бути з Чоловіком: соромно (емоційний інцест), брудно, страшно (материнської фігури, що засуджує). Її Жіноча ідентичність є пульсуючою, то актуалізується, то стає потенційною.

Описані особливості ідентичності особи з межовою організацією ґрунтуються на аналізі випадку, і, звичайно, потребують верифікації на великому матеріалі.

Висновки. Внаслідок проведеного ідіографічного дослідження нами виявлено деякі особливості структурної організації ідентичності межово організованих особистостей

- 1) его - дистонність деяких частин ідентичності;
- 2) недостатня їх артикульованість;

- 3) ірраціональна їх організація за типом таємниці та чаклунства;
- 4) поляризація та контрарність частин ідентичності;
- 5) їх фантазії, що йдуть від деяких частин ідентичності, не можуть бути втілені в реальність;
- 6) частини ідентичності існують у різних хронологічних просторах, що позбавляє їх можливості комунікації та внутрішнього діалогу;
- 7) самі частини ідентичності внутрішньо неоднорідні, суперечливі, інконсистентні;
- 8) ідентичність характеризується наявністю деяких «закритих» частин, які внутрішньо негативно конотовані (соромом, страхом тощо) та не мають можливостей для прояву

Список використаних джерел/ Reference

- McWilliams N. (2020). Understanding Personality Structure in the Clinical Process. Psychoanalytic Process. Guilford Publications.
- Kocharyan, A., Barinova, N. (2021). Therapeutic strategy of K. Rogers. *Psychological Journal, H.S. Kostyuk Institute of Psychology*. 7(5), 7-16. (in Ukrainian)
- Mahler M.S., Pine F., Bergman A. (2000). Psychological Birth of The Human Infant Symbiosis And Individuation. N.Y.: Basic Books.
- Samuels J., Eaton W.W., Bienvenu O.J. 3rd, Brown C.H., Costa P.T. Jr., Nestadt G. (2002). Prevalence and correlates of personality disorders in a community sample. *Br. J. Psychiatry*. 180, 536-542.
- Torgersen S., Kringlen E., V Cramer Cramer V. (2001). The prevalence of personality disorders in a community sample. *Arch. Gen. Psychiatry*. 58(6), 590-596.
- Grant J.E., Kim S.W., Hartman B.K. (2008). A double-blind, placebo-controlled study of the opiate antagonist, naltrexone, for the treatment of pathological gambling urges. *J. Clin. Psychiatry*. 69(5), 783-789.
- Kreisman J.J., Straus H. (2021). I Hate You-Don't Leave Me: Third Edition: Understanding the Borderline Personality. Understanding the Borderline Personality. N.Y.: Random House.
- Wirtz U. (1989). Seelenmord: Inzest und Therapie. Published January 1st 1989 by Kreuz Verlag.

FEATURES OF THE STRUCTURAL ORGANIZATION OF THE IDENTITY OF THE BORDERLINE PERSONALITY

Alexander Kocharian

V. N. Karazin Kharkiv National University, Sq. Svobody 4, Kharkiv, 61022, Ukraine

Nataliia Barinova

V. N. Karazin Kharkiv National University, Sq. Svobody 4, Kharkiv, 61022, Ukraine

The article is devoted to the analysis of the features of the structural organization of individuals who are organized borderline. At the psychotherapeutic reception today, borderline organized personalities make up a significant proportion. The given data indicate that the proportion of such individuals in the population can reach 25%, and at least twice as much at the reception of a psychotherapist. Therefore, knowing the characteristics of these personalities is useful, and is the basis for successful psychotherapy. The personal identity of borderline individuals is described as diffuse: instability and variability of ideas about themselves and the world, values, goals, desires, inconsistent and contradictory behavior associated with the actualization of various "split" parts of their identity. Another important feature of such people is polarization - "black and white" perception, when he perceives himself and others either only as "good" or only as "bad": they are not able to perceive themselves and others in the unity of bad and good. Their world can either stably split into bad and good objects, or the same objects at one time are only good, and at another - only obnoxious. Such people do not have a stable and articulated self-concept, they do not know what they want, what they strive for, experiencing an "emptiness" that cannot be filled inside. This may manifest itself in the fact that they cannot decide on professional interests, areas of employment, choice of a partner, etc. At the same time, there is no description in the literature of specific phenomena of the organization of the identity of a person with a borderline organization. We used the case analysis, as such, which describes the individual feature of the structural organization of identity. As a result, specific features of the personal identity of borderline organized individuals were revealed: ego-dystonicity of some parts of the identity; their insufficient articulation; their irrational organization according to the type of mystery and magic; polarization and contrariety of parts of identity; their fantasies coming from some parts of their identity cannot be translated into reality; parts of identity exist in different chronological spaces, which deprives them of the possibility of communication and internal dialogue; the parts of the identity themselves are internally heterogeneous, contradictory, inconsistent; identity is characterized by the presence of some "closed" parts that are internally negatively connoted (shame, fear, etc.) and have no opportunities for manifestation.

Key words: boundary organization of personality, personal identity, dream interpretation, borderline personality disorder

The article was received by the editors 12.02.2023 (Стаття надійшла до редакції 12.02.2023)

The article is recommended for printing 15.03.2023 (Стаття рекомендована до друку 15.03.2023)